

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

325. An si Immunitas Ecclesiastica esset primario ex concessione Imperatorum, possint Principes adhuc illam restringere, & limitare? Et notatur, quod licet Principes non possint amplius tollere, vel ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

Constantinus fidei feruore, & Ecclesie Romanæ amore reuerentiali incensus Diuinam ordinationem de primatu Romani Pontificis, & de obedientia ab omnibus fidelibus illi præstanda executus est promulgando illam, vt nullus per ignorantiam se excusaret, & præcipiendo illam obseruari, vt nullus malitia se Romani Pontificis obedientiæ subiicere recusaret: ita quod magis fuit promulgator, siue executor Diuinæ ordinationis, quam conditor nouæ legis. Ita Turretrem. Sic & in casu nostro; Licet in multis legibus Imperatorum statuatur, quod Clerici sint exempti à Iurisdictione seculari, nõ sequitur ex hoc, vt perperam infert, P. Rabardeus, talem exemptionem illos concessisse, sed tantum sotam ab illis, & confirmatam fuisse. Non erant igitur illæ leges concessoriæ, sed subsidiariæ, adiutrices, & declaratiuæ, vt optime de omnibus legibus Imperatoriis, quoad exemptionem Clericorum, docuimus supra cum multis Doctoribus, & sacra Rota, quibus adde Comitolum in trañ. Apologet. cap. 5. membr. 3. fol. 144. & Bernardum Iulium in Defens. libere. Eccles. fol. 30. Ergo frustra citatas leges à P. Rabardeo pro sua firmata sententia adductas fuisse, dicendum est, vt latius infra etiam probabo. Ad id verò quod assertit fol. 29. & 30. non esse credibile, Ecclesiasticum Iudicem priuasse olim Laicum Magistratum sua dignitate propter violatam Ecclesiasticam libertatem; videat lector Thomam Bozium de iure status lib. 5. cap. 1. circa finem, vbi exemplum memorabile contra Rabardeum inueniet.

RESOL. CCCXXV.

An si Immunitas Ecclesiastica esset primario ex concessione Imperatorum, non possint Principes adhuc illam restringere, & limitare:

Et notatur, quod licet Principes non possint amplius tollere, vel limitare priuilegium concessum Ecclesiasticis circa eorum exemptionem; tamen Summi Pontifices possunt tollere, seu limitare priuilegium aliquod si extaret, concessum Principibus iudicandi Clericos etiam per concordata.

Et deciditur, quod priuilegium concessum Ecclesie est remuneratorium, & ideo non potest reuocari etiam propter ingratitudinem; etiamque cum hoc priuilegium sit concessum non subditis, transit in contractum, & ideo non est reuocabile. Ex part. 7. trañ. 1. Ref. 10. alia 8.

§. 1. **A**ffirmatiuè videtur respondendum ex verbis sæpius adductis à P. Rabardeo, vbi supra, in fcl. 2. num. 2. fol. 18. sic asserente. Multæ sunt leges Imperiales in Cod. Iustiniano, & inter Nouellas, tum etiam in Capitularibus libris Caroli Magni, & nominatim in Codice Ordinationum sub nomine Ludouici XIII. Regis, in lucem edito, in quibus proponuntur, continentur, confirmantur, modificantur, & restringuntur Priuilegia Venerabilium Clericorum, & Sanctarum Ecclesiarum. Vnde comprobatur etiam illa opinio de libertatibus eorundem auctoritate Imperatorum, Regum, & Summorum Principum acquisitis; Ita ille.

2. Verum explodenda est hæc opinio: Nam dato, & non concessio, quod Primario Principes concefferint Clericorum exemptionem, tamen hoc Priuilegium esset irreuocabile: tum quia non est illis concessum, sed toti Ecclesie; & quod semel Ecclesie concessum est, vt optime docet Salonijs in 2. 2. in 9. 67. art. 1. contr. 1. concl. 5. & alij, etiam ex consensu secularium non potest reuocari ab ipsis, habet enim Ecclesia ius acquisitum, & possessionum; sicut hæc

ditates, redditus, & bona temporalia Ecclesie concessa donatione Regum collata sunt, at postquam semel ipsi concessa sunt, habet in illa Ecclesia ius acquisitum, nec à Principibus repeti, aut reuocari possunt.

3. Secundo, quia hoc priuilegium est remuneratorium, concessum Ecclesiis, ad remuneranda beneficia spiritualia, quæ Regna ab ipsis percipiunt, & ideo non potest reuocari, etiam propter ingratitudinem, vt docet Olafcus, Decisione Pedemontana 139. n. 28. Tiraquellus in lege, si vnquam verbo, Donatione largius. n. 13. C. de reuocandis donationibus. cum larè adductis à Rolando de Valle, consil. 5. num. 12. & consil. 98. lib. 2. & consil. 76. n. 15. lib. 2. & consil. 13. nu. 61. lib. 3. & à Carolo Tapia in final. de constitution. Principum. 2. part. cap. 7. num. 42. Quibus adde Acacium de Priuileg. Iur. Civilis, lib. 3. cap. 8. num. 1. Klocchium, in tractat. Nomicopolitico, de contribu. c. 16. fcl. 2. n. 180. Molinum, tr. ad Homagio tit. 9. n. 110. & ex Theologis Sanchez, Suarez, Pontium, quos citat & sequitur Castrus Palauis, tom. 1. tr. 3. disp. 4. part. 31. §. 2. num. 4. Adde quod tale Priuilegium principaliter fuit concessum ad Dei honorem, & Orbis Christianis à quo Principes habent auctoritatem consentit in hanc exemptionem, vnde non est in Principum potestate illam reuocare, seu minuire, vel limitare, vt rectè obseruat ex multis Sanchez, in opus. som. 1. lib. 2. c. 4. dub. 55. n. 2.

4. Tertio respondetur, quod cum hoc priuilegium sit concessum non subditis, transit in contractum, & ideo non est reuocabile, iuxta regulam legis. Sicut ab initio C. de actionibus, & obligationibus. Et tradunt Doctores in distal. final. C. de legibus, & constitutionibus Principum. Et in terminis de Priuilegijs concessis Ecclesiis per Imperatores, & Principes, quod non sunt reuocabilia, tradit Gloss. in Regula, Decet concessum à Principe beneficium esse mansurum, de regulis iuris in 6. in principio, verbo, decet concessum versiculo, ex hac regula. Et est communiter approbata, ibi, per omnes Canonistas & Legistas; in dicta h. final. Et ita ex Innoc. n. 6. notat Abbas in cap. Nouis. num. 23. & Felin. num. 9. de indic. Abbas in cap. fug. §. 6. de Decim. Imol. in cap. final. num. 35. de solut. Lapp. allegat. 100. num. 4. Roman. Consil. 147. num. 5. Abbas, consil. 32. & 45. lib. 1. Cardin. Consil. 147. num. 5. Paul. Castenf. Conf. 156. Barbat. Consil. 2. lib. 4. Dec. Consil. 407. num. 18. Gozadin. Conf. 5. num. 11. Purpur. Consil. 580. num. 27. Rip. respons. 12. num. 11. de diuers. rescript. Afflic. Decif. 361. num. 9. Roderic. Suar. allegat. 28. num. 14. Rimin. Sen. Consil. 462. num. 1. Alex. Consil. 101. num. 4. Lofferd. Conf. 38. num. 27. Alfons. Montal. super ll. fori. l. 3. tit. 12. lib. 3. verb. No puede toller. col. 3. vers. item not. Quod Priuilegium Boss. de Princip. num. 15. quibus omnibus adde Peckium, tractat. de iure sistendi, cap. 12. num. 5. Et notat quod quando Princeps non potest reuocare Priuilegium, neque potest illud minuire; vt patet ex leg. quod de bonis. §. finali. ff. ad l. falcid. & ex leg. si optio ff. qui, & à quibus de pactis, vtrumque enim tollere, & minuire pendet ab eadem potestate, vt ex Surdo consil. 419. post. num. 45. docet Manlius, tract. de Homagio, tit. 9. num. 113.

5. Nec obstat, Imperatores sæpius talia Priuilegia reuocasse, vt constat ex Gratiano, in cap. Omnes §. hæc si quis 11. quæst. 1. si quis Curialis, C. de Episcopis & Clericis, l. neminem. C. de sacrosanctis Eccles. antib. quas actiones, C. eodem, & ex l. 19. C. de Episcopis, & Clericis, in C. Theodosiano. Respondet enim Felinus, in c. Ecclesia de constitutionibus, quod in dictis iuribus narratur factum, non tamen dicitur iure factum fuisse, & ita ad text. in d. l. si quis Curialis, responderetur etiam

Resol. 49. §. Verum prope finem, & in Ref. 196. §. Igitur. & ex doctrina Re. 197. & inferius in tr. 14. in Ref. 3. cursim in §. 3. & 4. huius Ref. lege supra doctrina §. vlc. Ref. 196.

IN ATII
 TIBOU
 O. X. K.
 E. III

quod licet ibi proponatur Imperatorem quoddam Privilegium Ecclesiasticum reuocasse, illud tamen de iure reuocare non potuit, & id etiam respondendum est ad alia leges antiquas: quoniam Imperatores in principio non satis cognoscebant vim Ecclesiasticæ Immunitatis. Et ita docet Valboa in *cap. de foro compet. num. 21*. Sed quia debitor sum P. Rabardeo, ut aduocam semper aliquem ex sua Societate, audiat igitur P. Suarez *in nra Regem Anglia, libr. 4. cap. 30. num. 12*. vbi sic ait. Non solum non potest hoc privilegium fori, per potestatem Ciuilem integrè reuocari, verum etiam, neque ex parte diminui, vel limitari, aut restringi. Imò, nec restrictè declarari cum legis auctoritate potest virtute solius Ciuilis potestatis. Hoc totum sequitur euidenter ex rationibus, & discursibus factis, quia circa bona, & iura Ecclesiastica, nulla est Laicis tributa potestas; Ergo similiter circa privilegium Ecclesiasticum, vel iurisdictionem semel in Ecclesiam translata, nihil potest secularis potestas. Ergo nec diminuerè, nec restringere, nec legem aliquam, quæ in præiudicium illius cedat, ferre potest. Et similiter potest hinc illud principium applicari, quod nullus etiam si sit Rex supremus, potest minuerè vel aliquid disponere de Privilegiis, vel iuribus alterius Regis, vel cuiuscunque personæ non subditæ, à quocunque, vel quocunque iusto titulo illa habuerit, ac possideat; Ergo maiori ratione, non possunt Principes temporales circa privilegium fori aliquid disponere, quod in illius præiudicium cedat. Talis autem est cuiuscunque legis editio, privilegij concessio, iurisdictionis delegatio, seu commissio, aut executionis iussio, quibus Ecclesiastica libertas minuitur, aut restringatur, & idè omnes huiusmodi actiones, vel dispositiones, non solum illicitæ, sed etiam irritæ sunt, & inanes, quia sine legitima potestate fiunt. Et idè, ut tales declarantur, in Authentica Cassa, *C. de Sacrosanct. Eccles. & c. Nouerit, & cap. Grauem. de sentent. excommunicat. & aliis multis, sub titulis de immunit. Ecclesiar. de foro compet. & de iudiciis*. Hucusque P. Suarez, qui pro hac sententia citat Sorum, Molinam, Medinam, & Palatium, etiam si aliàs existimauerint exemptionem Clericorum ex donatione principum incepisse; Quibus adde etiam ex Societate Amicum *tom. 5. de iust. disp. 9. sect. 5. num. 140*. Gasparem Hurtado *de iust. & iur. disp. 14. difficult. 13*. Salas *de legib. disput. 14. sect. 11. num. 121*. Cardinalem de Lugo *de iust. tom. 1. disp. 36. sect. 7. num. 101*. Lessium, *lib. 2. cap. 33. dub. 4. num. 35*. Azorium *part. 1. lib. 5. cap. 13. quest. 5.* & Baldellum *in Theolog. moral. lib. 5. disput. 35. num. 17*. vide etiam Abbatem, *in cap. super el. 2. num. 4. de appellat. & Felinum, in cap. Ecclesia Sancta Maria, num. 97. de constit. & in cap. Nonis. de iudiciis, num. 6.*

6. Hinc displicet mihi quod asserit eruditus Torrelblanca *in pract. iur. spirit. lib. 15. cap. 2. nu. 14*. Quod si exemptio Clericorum originè duxisset ex donatione Imperatorum, ab ipsis posset remoueri, quia omnis res, per quascunque causas nascitur, per eandem potest remoueri. Sed hæc regula, tantum habet locum in his quæ pendent in fieri, & conseruari à causis; at in casu nostro exemptio licet fuisset concessa à Principibus Laicis, postquam data fuit, & acceptata ab Ecclesia non amplius pendet ab eorum voluntate, quia ad altiore ordinem rerum euecta est. Accedit quod effectus ille per potentiorè voluntatem confirmatus est, & idè per solam secularis Principis voluntatem amplius reuocari, neque limitari potest, absque consensu Pontificis. Malè igitur dixit Torrelblanca, quod si immunitas Ecclesiasticorum originem habuisset à Principibus Laicis, illam possent limitare, & remouere; vnde in hoc cautè legens plus

est licet ipse optimè nobiscum sentiat exemptionem Clericorum esse de iure Diuino.

7. Notandum est tamen hic, quod licet, ut probatum est, Principes non possint amplius tollere vel limitare privilegium concessum Ecclesiasticis circa eorum exemptionem; tamen Summi Pontifices, possent tollere, seu limitare privilegium aliquod, si extaret concessum Principibus iudicandi Clericos etiam per concordata, ut ex multis probauit *in part. 5. tract. 1. resolut. 14*. Quibus nunc addo Guiniparum *de iur. Pon. defens. quest. 5. cap. 2. num. 6.* & Bonacinam, *de legibus disp. 1. quest. 3. punct. 8. §. 3. num. 10*. vbi firmant, Papam, qui alicui Regi privilegium concesserat per concordiam, aut alia occasione, posse huiusmodi privilegium licitè, & validè reuocare, iusta existente reuocandi causa, si verò non ad legitimam causam reuocandi, validè quidem reuocat; sed non licitè; Quod validè reuocet, patet quia semper gaudet Pontificia auctoritate, quam immediatè à Christo obtinet, nec illam à se abdicare potest; Et ratio est, quia est maxima differentia inter Papam, & Principem secularem, cui Privilegium per contractum, vel concordiam concessum fuit, quod Princeps retrocedere non potest à concordatis, Pontifice dissentiente, cum teneatur stare contractui: at Papa validè, & licitè retrocedit, dummodo tamen iusta, & honesta subsit causa retrocedendi, ex supra tacta ratione, quia videlicet auctoritatem à Christo obtinuit, & sequè illa priuilegi non potuit; Et tandem afferam hic verba P. Dicastilli *de iust. & iur. lib. 2. tract. 1. disput. 4. dub. 18. num. 327. & 329*. vbi sic ait. Laicus iudex potest iudicare, & punire Clericos ex privilegio Papæ, est enim hæc potestas delegabilis. Hoc autem privilegium, à Summo Pontifice concessum, non est irrevocabile, quin immò reuocari potest, & expedit: Et quidem quod possit, probatur, Primò, quia res per quas causas nascitur, per eandem dissoluitur. Secundò, quia iudicium cessat prohibente illo, qui iudicandi facultatem concesserat, *cap. suggestum, de Decimis*. Tertio, quia quamuis privilegium concessum non subdito, aut per modum contractus, nisi subsistente causa iusta, reuocari non possit, si tamen privilegium nimium præiudicium, vel afferre incipiat, vel imminet considerabile periculum afferendi, aut privilegii, illo abutatur, aut privilegium sit ex his, quæ iurisdictionem concernunt, reuocari potest. Ita Dicastillus. Et hoc vltimum est valdè notandum, quod Papa possit reuocare privilegia iurisdictionalia, & ita ex multis docet Grammaticus, *decis. 46. num. 2*. Has, & alias causas ex quibus licitè possunt Pontifices reuocare privilegia Principibus concessa, enumerat etiam Adam Tannerus *in defens. Eccles. libert. lib. 2. cap. 17*. omnino videndus.

8. Denique, pro coronide huius Resolutionis, non desinam etiam adnotare omnia supradicta docere P. Suarez contra Regem Angliæ, *lib. 4. cap. 34. num. 24*. cuius verba, hic per extensum non grauebor apponere, sic itaque asserit. Per nullum contractum potest Pontifex à se abdicare supremam potestatem spirituales quam habet, ad disponendum ea, quæ ad conuenientem Ecclesiæ gubernationem pertinent, & idè licet sine causa non possit à concordata recedere, si tamen postea mutatis rebus, vel melius perspectis concordatam Ecclesiæ nociuam, aut non conuenientem esse intellexerit, potest, reuocando illam ab ea recedere, compensando alteri parti damnum, si quod fortasse ratione pacti præcedentis patiat. Sic enim Rex temporalis, potest privilegium subdito suo concessum, etiam si in vim pacti transferit reuocare, dummodo, & ad commune bonum Regni expediat, & subdito restituat, vel recompenset, quod ille in pacto

Que hic est
sup. Ref. 10
& in alia
ref. eius pro
maz not. &
si vacas oia
lege alia
Resol. & 18
eius tenen
da & etc.
tine anno
& doctrina
replebitur.

Sup. his so
pra in Ref.
43. §. Nota
& alia est
prime no.
& in tom. 4
11. 1. Ref. 10
curium in §
Vnde ex
his,

Quod hic
supra R.
cap. 34.
num. 24.
cuius verba,
hic per extensum
non grauebor
apponere.

Supra hoc
in Ref. no.
præterita.

De Immunit. Eccles. Resol. CCCXXVI. 269

facto precedente ex parte sua contulerat; vt in materia de priuilegijs, latius traditum est. Quæ generalis doctrina speciali ratione locum habet in hac materia exemptionis, tum quia, vt dicebam, quidquid in ea remittitur ex parte Ecclesiæ, ordinariè liberaliter sine compensatione conceditur, tum maxime, quia in exemptione magis est attendendum bonum commune status Clericalis, quam vlla conuentio cum temporali Principe facta, quia necesse est, vt semper habeat illam conditionem tacitè inclusam dummodò in præiudicium, aut vexationem, vel vilipendium status Clericalis non cedat, aut aliquando sequatur ex concordia. Intercedente ergo simili causa poterit reuocari, sine illa verò non poterit, saltem licet si tamen fiat, existimo factum tenere propter supremam spiritualem potestatem Papæ quæ in se minui non potest. Hucusque P. Suarez.

9. Si igitur, vt satis probatum est Principes non possunt modificare, restringere, aut limitare immunitatem Ecclesiasticam etiam si originem ex eorum largitate habuisset, frustra, & male P. Rabardeus adducit leges Iustiniani, & aliorum talem immunitatem restringentes, & modificantes; Nam illas esse nullas, & inualidas, ex supradictis manifestè patet. Et ita Bellarminus in *respons. ad duos libellos fol. 55.* asserit hanc doctrinam P. Rabardecii esse falsam, & reprobatur etiam ab Auditoribus, qui docuerunt immunitatem Ecclesiasticam esse de iure positiuo Imperatorum, vt patet ex Lessio, Molina, & alijs communiter, quibus adde nouissimè P. Gonzalez de lege *Politica lib. 3. cap. 3. num. 12.* Vnde claudam hanc resolutionem verbis Io. Antonij de Saura in *uoto Platonis de examine Propositionum, cap. 9.* ubi sic ait, Principibus licere reuocare prerogatiuas, immunitatis, & priuilegia Ecclesiæ concessa, si damnum aliquod ex continuatione, & conseruatione eorundem priuilegiorum seculari politiæ contingat, doctrina est perniciosissima. Ita ille, & ego. Et nota idem esse limitare, ac tollere, vt suprà ex Manlio probatum est.

R. E. S. O. L. CCCXXVI.

An Immunitas Ecclesiastica extendatur ad omnia delicta? Ex part. 7. tract. 1. Resol. 1. aliàs 9.

§. 1. **N**egatiuè responder Rabardeus, *sect. 1. num. 2. & 3. fol. 16.* ibi: in quibusdam causis fuisse concessam. Et *fol. 19.* Nisi illi in quibusdam casibus, & causis. In *fol. 18.* asserit, Clericos naturali, au communi iure gentium in his quæ pertinent ad commodum, & tranquillam Regnorum gubernationem subditos esse Regibus, & Principibus secularibus, quorum tamen gratia, seu priuilegio ex equitate, & pietate, quò liberius Deo seruiant à tributorum pensatione, & alijs quibusdam communibus oneribus liberati sunt; inter quæ connumeratur exceptio à foro Iudicum, & Magistratum secularium, pro quibusdam causis. Ciuilibus, & leuioribus delictis. Ita Rabardeus, Vnde *fol. 28.* asserit, Clericos Parricidas, Falsarios, & alijs grauib. criminibus infamatos, à Iudicibus Laicis, absque degradatione, puniri.

2. Sed hæc sententia pugnat directè contra Sacros Canones, & Concilia generalia; vt patet apertè in *cap. cum non ab homine, de Iudicijs*, ibi: *sive in furto, sive in homicidio, sive in periuicio, sive in alio crimine, &c.* Et in *cap. At si Clerici eod. tit.* prius absolute dicitur, Clericos non solum non posse pro crimine à iudice seculari condemnari, verum etiam acta coram tali iudice, etiam si in eis Clericus cõuictus sit vel confessus, nihil ei nocere. Et ex illo textu, cum §.

Tom. 1 X.

sequenti, constat, tam maiora, quam minora Clericorum ad Ecclesiasticum iudicem pertinere. Et in *c. Clerici*, dicitur, Sacros Canones imitari leges generaliter statuentes, vt de omni crimine Clericus debeat coram Ecclesiastico iudice conueniri. Denique in communi iure nulla talis exceptio inuenitur, neque etiam consuetudine introduci potest, quæ legis vim habet, vt expressè dicitur in *dicto cap. Clerici*. Ergo non potest talis exceptio cum fundamento affirmari.

3. Hanc etiam sententiam probant sacra Concilia, & præcipuè Lateranense sub Leone X. dum ait, Laicis nullam in Ecclesiasticas personas, potestatem attributam esse, idque iure tam Diuino, quam humano. Ita ibi. Si nulla Laicis: Ergo neque Imperatoribus, & Regibus, si nulla: ergo integrè, & perfectè Clerici exempti sunt. In Concilio Antisiodorensi, *c. 35.* sic habetur. Non licet Presbytero, aut Diacono, vel cuiuscumque Clericorum, de qualibet causa Conclericum suum ad iudicem secularem trahere. Si ergo Concilia determinant in qualibet causa Clericos esse exemptos à foro seculari, quomodo Rabardeus potest asserere Clericos esse liberos à foro Iudicum, & Magistratum secularium pro quibusdam causis ciuilibus, & leuioribus delictis, non autem in delictis, vt ipse loquitur *num. 4. in fine fol. 26.* quorum coercitio, & punitio spectat ad pacem, & tranquillitatem publicam conseruandam, proindeque legibus publicis, & certis poenis adiunctis sint prohibita, siue communia sint, siue mixta, siue priuilegiata, lege ciuili, nouo quasi priuilegio contra libertatem Clericis datam conualescentes, quæ omnia apertè pugnant contra sacros Canones, vt vilum est, & sacra Concilia asserentia exemptionem Clericorum esse integram, & absolutam à foro iudicum secularium. Quod etiam confirmatur contra P. Rabardeum ex Concilijs Gallicanis, vt patet in Concilio Turonensi, *cap. 41.* & in Concilio Matisconensi *1. c. 7.* in quibus Patres concedunt facultatem Iudicibus Laicis, vt possint iudicare aliqua delicta enormia Clericorum, licet postea Concilium Matisconense II. hanc facultatem reuocauerit. Ergo ex dictis Concilijs Gallicanis apparet, contra P. Rabardeum, iudices Laicos non posse Clericos punire, etiam si eorum delicta essent enormia; Quod Reges Hispaniarum declararunt, & confirmarunt in suis legibus, vt patet in *1. p. leg. 6. tit. 6.*

4. Probatur hæc opinio ratione, Nam si de Clericis posset Index Laicus in aliquibus criminibus cognoscere, vel esset propter eorum leuitatem, vel grauitatem: non primum; Nam leuiora peccata facilius possunt per Ecclesiasticum Iudicem puniri, grauiora verò Clericorum eò magis à Laicis tractanda non sunt, imò neque cognosci si fieri posset, & possunt sufficienter per iudices Ecclesiasticos puniri.

5. Proccedit ergo regula adeo generaliter, vt neque etiam per modum reconuentionis Clericus in criminalibus vocari possit ad iudicium seculare; idque denotant verba Text. in *dicto cap. Qualiter, & quando de iudicijs in illis verbis.* Omnino prohibemus: Quæ omnem omnino casum comprehendunt. Et hanc sententiam tenet Valboa de Magrouiejo, in *lectionib. Salmaticensibus, tom. 2. ad cap. de iudicijs, n. 69. & seq.* Et ante illum Gretser. in *Considerationib. contra Theologos Venetos, lib. 2. consider. 12.* Dicastillus, *lib. 2. de inst. tr. 1. disp. 4. dub. 9. n. 151.* Thomas Vallascus, in *Allegat. tom. 1. Allegat. 15. num. 4.* plures Doctores adducens, Gambacurta, de *immun. lib. 7. cap. 14. n. 2.* Bonacina *tom. 2. disp. 10. quest. 2. p. m. 1. §. 1. n. 5.* Maynardus de *Primil. Eccles. part. 2. art. 17. num. 5.* Farinacius in *Praxi, quest. 8. n. 29.* Suarez contra *Regem Anglia lib. 4. c. 15. n. 9.* Chartarius in *decisionib. criminal. decis. 66.*

Z 3

num. 61.